

Arrest

nr. 278 662 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers verklaarde vrees omwille van een conflict met de Omoruyi-familie. Bij arrest van de Raad met nr. 263.092 van 28 oktober 2021 werd verzoekers beroep hiertegen verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Ter staving voegt verzoeker een krantenartikel uit de Nigerian Observer van 9 september 2021 toe met als titel "Disputed Land Tears Two Families Apart".

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen

bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker de verklaarde problemen niet aantoon.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

4.2. Met betrekking tot het voorgelegde krantenartikel stelt verzoeker dat de argumentatie van het CGVS oneerlijk is, stereotiep, en berust op algemeenheden. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad dat zou stellen dat men niet op automatisch wijze documenten als frauduleus kan beschouwen. Verzoeker verwijst nog naar het reeds aangehaald arrest met nr. 263.092 van 28 oktober 2021 omtrent zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming, en stelt dat er geen bewijswaarde aan zijn documenten wordt gegeven zonder de inhoud ervan zelfs maar te analyseren.

Voor zover verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 263.092 van 28 oktober 2021, stelt de Raad samen met de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen cassatieberoep indiende, waardoor er hem geen beroepsmogelijkheden meer resten. Verzoeker kan in zijn huidig beroep dan ook geen kritiek uiten op voornoemd arrest. Bovendien ziet de Raad niet in waar verzoeker op doelt met zijn betoog dat de inhoud van het document niet zou worden besproken, nu er zich in de bestreden beslissing duidelijk een motief bevindt omtrent het bijgevoegde krantenartikel. Waar nog naar een ander arrest wordt verwezen, wijst de Raad er op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien kan verzoeker niet dienstig naar dit arrest verwijzen, nu reeds supra werd vastgesteld dat er zich een motief omtrent het artikel in de bestreden beslissing bevindt, waardoor niet kan worden gesteld dat de verwerende partij dit automatisch als frauduleus zou beschouwen. Het motief is het volgende: "Wat betreft het krantenartikel uit de Nigerian Observer dd. 9 september 2021, met als titel "Disputed Land Tears Two Families Apart", dat u voorlegde om aan te tonen dat er nog steeds andere mensen zijn die dezelfde problemen ondergaan met de O.-familie, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande krantenartikelen tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse krantenartikelen bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien - en niet in het minst - dient er op gewezen te worden dat u in het kader van uw eerste VIB frauduleuze krantenartikelen voorlegde. De RvV bevestigde in haar arrest in het kader van uw eerste verzoek dat "Het voorleggen van deze krantenartikelen lijkt dan ook een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast." Opnieuw vertoont het artikel dat u in het kader van uw huidige verzoek neerlegde een gefabriceerd en gesolliciteerd karakter. Zo verklaarde u dat u aan uw vriend S. O. die in Nigeria verblijft, gevraagd had om iets gelijkaardigs als wat u overkwam te zoeken. Daarop zond uw vriend u het artikel - waar u in de tweede kolom vernoemd wordt - op (verklaring volgend verzoek dd. 4/1/2022, vraag 18). In het bewuste krantenartikel wordt gesteld dat de O-familie al jarenlang een landconflict heeft met de I-familie en dat hun tweede zoon P. I. werd verwond in dit conflict. Het haalt bovendien aan dat een jongeman, E. O. - uw broer - werd aangevallen door de O. in 2016 omwille van hetzelfde landconflict. Het artikel plaatst uw problemen dan ook bizar genoeg binnen een andere familie hun landconflict. Verder valt het vreemde lettertype van de woorden "The Nigerian Observer" op in het krantenartikel. Bovendien doet het vreemd aan dat dat de krant in derde persoon over zichzelf spreekt in het artikel, maar dit wel niet doet in andere artikelen. Er wordt dan ook geen bewijswaarde toegekend aan dit document." Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering stereotiep zou zijn of zou berusten op algemeenheden. Hij toont dit alvast niet aan.

Verzoeker verwijst ten slotte nog naar een medisch attest dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Hij stelt dat het attest spreekt van littekens als gevolg van snijwonden, wat een objectief bewijs zou uitmaken van zijn vervolgingen. Hij stelt dat met dergelijk attest rekening moet worden gehouden.

De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekers relaas als niet geloofwaardig werd beschouwd, waardoor ook aan de ingeroepen vervolgingen geen geloof werd gehecht. Vervolgens vermeldt het attest dat het om snijwonden van 2016 zou gaan, waardoor zich de vraag stelt waarom verzoeker hier geen melding van heeft gemaakt gedurende zijn eerste aanvraag, het daaropvolgende door hem ingestelde beroep, of tijdens zijn tweede aanvraag. Verder kan de arts zich nooit met zekerheid uitspreken over de oorzaak en de gebeurtenissen omtrent de vastgestelde littekens, en kan hij enkel verzoekers verklaringen weergeven, die zoals supra gesteld als niet geloofwaardig worden bevonden.

Verzoeker beperkt zich dan ook maar tot loutere beweringen waar hij stelt dat de littekens het bewijs zouden vormen dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.” (de Raad anonimiseert).

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de verzoekende partij naar haar aanvullende nota en de verschillende stukken die zij nieuw heeft ingediend. Zij licht verder toe dat zij niet akkoord kan gaan met punt 4.2. van de beschikking waarin gesteld wordt dat het krantenartikel vervalst zou zijn. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beter onderzoek had moeten doen door meer informatie te vragen aan de desbetreffende krant om het authentieke karakter van het krantenartikel te beoordelen.

4.1. De verzoekende partij legt thans ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij zij stukken voegt die zij benoemt als:

- *de affidavit van het overlijden van verzoekers vader, E. O. op 30 oktober 2016, als gevolg van de crisis in Uruhkorkor ; dd. 5 september 2022 (1);*
- *de overlijdensakte van de vader van verzoeker ; dd. 6 september 2022 (2);*
- *het uittreksel van het misdaaddagboek; dd. 7 september 2022 (3);*
- *de bewijs van postverzending (4).”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota slechts op algemene wijze aangeeft dat zij deze documenten in antwoord op voormelde beschikking aanvoert om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen en de in Nigeria ondervonden problemen te staven, doch ze laat echter geheel na om *in concreto* toe te lichten om welke concrete redenen deze documenten tot dit herstel zouden leiden en het voormelde bewijs zouden leveren. Evenmin brengt zij deze documenten *in concreto* in verband met de gronden van voormelde beschikking of de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing.

Het behoort niet tot de taak van de Raad om uit dergelijke stukken het verweer van de verzoekende partij te distilleren. Wel komt het daarentegen de verzoekende partij toe om *in concreto* toe te lichten op welke wijze deze documenten, zoals zij voorhoudt, de geloofwaardigheid van haar relaas zouden herstellen en de in Nigeria ondervonden problemen zouden staven, *quod non in casu*.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat in de aanvullende nota wordt aangegeven dat “*de affidavit van het overlijden van verzoekers vader, E. O. op 30 oktober 2016, als gevolg van de crisis in Uruhkorkor ; dd. 5 september 2022 (1); de overlijdensakte van de vader van verzoeker ; dd. 6 september 2022 (2)*” worden gevoegd, daar waar de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat haar vader O. A. heette en stierf in 1989, en de naam van haar broer E. was (administratief dossier, deel 4, “*notities van het persoonlijk onderhoud*” van 19 mei 2011, pagina’s 7, 8 en 10). Het komt tevens eigenaardig voor dat de verzoekende partij thans een aanvullende nota met stukken neerlegt, terwijl zij eerder in het kader van haar verklaring volgend verzoek op 4 januari 2022, uitdrukkelijk aangaf dat zij alle documenten en elementen rond haar probleem reeds had voorgelegd (administratief dossier “*verklaring volgend verzoek*” van 4 januari 2022, vragen 16 en 19).

De Raad benadrukt verder dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, op 28 juni 2021 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal achtte het niet geloofwaardig dat de verzoekende partij wegens een landconflict vervolging door de O.-familie zou moeten vrezen. Bij arrest met nummer 263.092 weigert ook de Raad op 28 oktober 2021 de verzoekende partij te erkennen als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad bevestigde dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas. Er dient dan ook te worden aangestipt dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Onverminderd hogervermelde vaststelling dat de nodige concrete toelichting door de verzoekende partij ontbreekt, benadrukt de Raad in het licht van de vermelding van de verzoekende partij in haar aanvullende nota dat zij de documenten aanvoert om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen en de in Nigeria ondervonden problemen te staven, dat hoe dan ook het aanvoeren van elementen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Door haar vrees te herhalen en verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt de verzoekende partij niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asielsdossier.

De Raad voegt hieraan nog toe dat, indien al enige bewijswaarde zou worden gehecht aan de voorgelegde stukken, gelet op de in het administratief dossier opgenomen informatie waaruit blijkt dat corruptie in Nigeria een groot probleem vormt, blijkt hieruit louter dat een persoon genaamd O.A.M., beweerdelijk een neef van L.O.E., die als haar broer dan wel vader wordt benoemd door de verzoekende partij, getuigt dat laatstgenoemde L.O.E. op 30 oktober 2016 zou zijn overleden ten gevolge van een crisis in Uruhkorkor. De stukken -waarin de verzoekende partij nergens wordt vernoemd- bevatten hoe dan ook geen enkele concrete link met en vormen geenszins een begin van bewijs van haar verklaarde persoonlijke vrees en problemen. De Raad benadrukt dat aan het asielrelaas van de verzoekende partij geen geloof wordt gehecht. De betreffende neergelegde stukken vermogen geenszins de geloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen.

4.2. De verzoekende partij betoogt vervolgens ter terechtzitting niet akkoord te kunnen gaan met punt 4.2. van voormelde beschikking waarin gesteld wordt dat het krantenartikel vervalst zou zijn.

In voormeld punt 4.2. van voormelde beschikking staat te lezen:

“4.2. Met betrekking tot het voorgelegde krantenartikel stelt verzoeker dat de argumentatie van het CGVS oneerlijk is, stereotiep, en berust op algemeenheden. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad dat zou stellen dat men niet op automatisch wijze documenten als frauduleus kan beschouwen. Verzoeker verwijst nog naar het reeds aangehaald arrest met nr. 263.092 van 28 oktober 2021 omtrent zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming, en stelt dat er geen bewijswaarde aan zijn documenten wordt gegeven zonder de inhoud ervan zelfs maar te analyseren.

Voor zover verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 263.092 van 28 oktober 2021, stelt de Raad samen met de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen cassatieberoep indiende, waardoor er hem geen beroepsmogelijkheden meer resten. Verzoeker kan in zijn huidige beroep dan ook geen kritiek uiten op voornoemd arrest. Bovendien ziet de Raad niet in waar verzoeker op doelt met zijn betoog dat de inhoud van het document niet zou worden besproken, nu er zich in de bestreden beslissing duidelijk een motief bevindt omtrent het bijgevoegde krantenartikel. Waar nog naar een ander arrest wordt verwezen, wijst de Raad er op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien kan verzoeker niet dienstig naar dit arrest verwijzen, nu reeds supra werd vastgesteld dat er zich een motief omtrent het artikel in de bestreden beslissing bevindt, waardoor niet kan worden gesteld dat de verwerende partij dit automatisch als frauduleus zou beschouwen. Het motief is het volgende: "Wat betreft het krantenartikel uit de Nigerian Observer dd. 9 september 2021, met als titel "Disputed Land Tears Two Families Apart", dat u voorlegde om aan te tonen dat er nog steeds andere mensen zijn die dezelfde problemen ondergaan met de O.-familie, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande krantenartikelen tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse krantenartikelen bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien - en niet in het minst - dient er op gewezen te worden dat u in het kader van uw eerste VIB frauduleuze krantenartikelen voorlegde. De RvV bevestigde in haar arrest in het kader van uw eerste verzoek dat "Het voorleggen van deze krantenartikelen lijkt dan ook een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast." Opnieuw vertoont het artikel dat u in het kader van uw huidige verzoek neerlegde een gefabriceerd en gesolliciteerd karakter. Zo verklaarde u dat u aan uw vriend S. O. die in Nigeria verblijft, gevraagd had om iets gelijkaardigs als wat u overkwam te zoeken. Daarop zond uw vriend u het artikel - waar u in de tweede kolom vernoemd wordt - op (verklaring volgend verzoek dd. 4/1/2022, vraag 18). In het bewuste krantenartikel wordt gesteld dat de O-familie al jarenlang een landconflict heeft met de I-familie en dat hun tweede zoon P. I. werd verwond in dit conflict. Het haalt bovendien aan dat een jongeman, E. O. - uw broer - werd aangevallen door de O. in 2016 omwille van hetzelfde landconflict. Het artikel plaatst uw problemen dan ook bizar genoeg binnen een andere familie hun landconflict. Verder valt het vreemde lettertype van de woorden "The Nigerian Observer" op in het krantenartikel. Bovendien doet het vreemd aan dat dat de krant in derde persoon over zichzelf spreekt in het artikel, maar dit wel niet doet in andere artikelen. Er wordt dan ook geen bewijswaarde toegekend aan dit document." Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering stereotiep zou zijn of zou berusten op algemeenheden. Hij toont dit alvast niet aan."

Uit het voorgaande blijkt dat op gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen het krantenartikel niet wordt aanvaard. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende het krantenartikel waarnaar in voormelde beschikking wordt verwezen. Zo wordt vooreerst aangestipt dat er in het land van herkomst van de verzoekende partij een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande krantenartikelen tegen betaling verkregen kunnen worden, waarbij wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in het administratief dossier is gevoegd, en dat bijgevolg de bewijswaarde van Nigeriaanse krantenartikelen bijzonder relatief is en deze op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij. De commissaris-generaal wijst verder tevens op het volgende: "Bovendien - en niet in het minst - dient er op gewezen te worden dat u in het kader van uw eerste VIB frauduleuze krantenartikelen voorlegde. De RvV bevestigde in haar arrest in het kader van uw eerste verzoek dat "Het voorleggen van deze krantenartikelen lijkt dan ook een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast." Opnieuw vertoont het artikel dat u in het kader van uw huidige verzoek neerlegde een gefabriceerd en gesolliciteerd karakter. Zo verklaarde u dat u aan uw vriend S. O. die in Nigeria verblijft, gevraagd had om iets gelijkaardigs als wat u overkwam te zoeken. Daarop zond uw vriend u het artikel - waar u in de tweede kolom vernoemd wordt - op (verklaring volgend verzoek dd. 4/1/2022, vraag 18). In het bewuste krantenartikel wordt gesteld dat de O-familie al jarenlang een landconflict heeft met de I-familie en dat hun tweede zoon P. I. werd verwond in dit conflict. Het haalt bovendien aan dat een jongeman, E. O. - uw broer - werd aangevallen door de O. in 2016 omwille van hetzelfde landconflict. Het artikel plaatst uw problemen dan ook bizar genoeg binnen een andere familie hun landconflict. Verder valt het vreemde lettertype van de woorden "The Nigerian Observer" op in het krantenartikel. Bovendien doet het vreemd aan dat dat de krant in derde persoon over zichzelf spreekt in het artikel, maar dit wel niet doet in andere artikelen." waarna hij concludeert: "Er wordt dan ook geen bewijswaarde toegekend aan dit document."

In weerwil van wat de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, werd er *in casu* door de commissaris-generaal wel degelijk een afdoende en geïndividualiseerd onderzoek gevoerd naar het neergelegde krantenartikel. De verzoekende partij slaagt er met haar algemeen betoog en het aangeven het niet eens te zijn niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoon.

In de mate dat de verzoekende partij de aanvullende nota met stukken neerlegt in het licht van deze motieven, herhaalt de Raad dat het de verzoekende partij toekomt *in concreto* toe te lichten in welk opzicht de stukken deze in een ander daglicht zouden stellen en zij hier in gebreke blijft.

Evenmin kan de verzoekende partij overtuigen met haar betoog dat de commissaris-generaal een beter onderzoek diende te voeren door meer informatie te vragen aan de desbetreffende krant om het authentieke karakter van het krantenartikel te beoordelen. De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat het de taak van de verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door de verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar verwachtingen navraag te doen bij de desbetreffende krant om het authentieke karakter van het krantenartikel te beoordelen. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal dergelijke verplichting oplegt.

De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal blijven derhalve overeind en de verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de gronden van voormelde beschikking in een ander daglicht te stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS